

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2518/2023
22.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Јефтић, адвокат из ..., против туженог АД Индустрија млека и млечних производа „Имлек“ Београд – Падинска Скела, чији је пуномоћник Ана Никшић, адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4234/22 од 14.03.2023. године, у седници већа одржаној 22.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4234/22 од 14.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2672/21 од 09.06.2022. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу за период од 01.03.2016. године до 19.04.2016. године, на име претрпљене материјалне штете по основу изгубљене зараде према подацима о просечној заради радника истих квалификација и стручне спреме коју поседује тужилац, исплати износ од 61.353,62 динара са законском затезном каматом од 07.11.2020. године и износ од 30.380,77 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 06.11.2020. године. Одбијен је тужбени захтев тужиоца на име накнаде материјалне штете за период од 01.01.2016. године до 01.03.2016. године, односно преко досуђеног износа од 61.353,62 динара са законском затезном каматом од 07.11.2020. године до исплате па до траженог износа од 142.308,12 динара, са законском затезном каматом од 07.11.2020. године до исплате, као и преко досуђеног износа од 30.380,77 динара до траженог износа од 72.001,99 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 06.11.2020. године. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 94.667,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4234/22 од 14.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен захтев

тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 01.03.2016. године до 19.04.2016. године, на име претрпљене материјалне штете по основу изгубљене зараде, према подацима о просечној заради радника истих квалификација и стручне спреме коју поседује тужилац, исплати износ од 61.353,62 динара са затезном каматом од 07.11.2020. године и износ од 30.380,77 динара на име обрачунате затезне камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 06.11.2020. године, те за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 94.667,00 динара са затезном каматом од извршности до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 144.677,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 26.708,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничног поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент не наводи ниједну одредбу процесног закона коју је другостепени суд погрешно применио или је није применио и на тај начин учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по занимању ... и менаџер спорта, а од 2005. године обавља функцију делегат – контролор на ... утакмицама. Тужилац је на основу Уговора о раду број ../15 од 31.07.2015. године, засновао радни однос код правног претходника туженог на одређено време услед повећања обима посла, док постоји потреба за његовим радом, а најдуже од 01.10.2015. године до 31.12.2015. године, у циљу обављања послова „менаџер ... у ...“ у Сектору ... . Дана 08.10.2015. године тужилац је повређен на радном месту приликом вербалног и физичког напада од стране радника туженог, када је тужилац у намери да побегне од нападача кренуо низ степенице, ногом ударио у гелендер, пао и повредио лево колена. Тужени није извршио пријављивање повреде на раду, али је тужиоцу у периоду привремене спречености за рад од 09.10.2015. године до 31.12.2015. године, исплаћивао пун износ накнаде. Решењем туженог ...-15 од 30.09.2015. године, тужиоцу је престао радни однос код туженог по истеку рока на који је заснован уговор о раду од 31.07.2015. године и то дана 31.12.2015. године. Правноснажном пресудом ПП 1110/2018 од 01.02.2019. године тужени је обавезан да тужиоцу, у вези са повредом од 08.10.2015. године, накнади нематеријалну штету у износу од 210.000,00. Тужилац је у периоду од 01.01.2016. године до 08.05.2016. године био пријављен на евиденцију Националне службе за запошљавање, с тим што није био корисник новчане накнаде. У наведеном периоду није тражио ново запослење, али је у спорном периоду могао да

обавља функцију делегата, па је у периоду од октобра 2015. године до марта 2016. године био делегиран на утакмицама у ... и ... и као делегат на три утакмице у спорном периоду (јануар, фебруар и март 2016. године) примио је накнаду у износу од 3.000,00 динара по утакмици. Према налазу и мишљењу судског вештака, обрачун зараде коју би тужилац остварио у периоду од 01.01.2016. године до 19.04.2016. године, према просечној месечној заради радника истих квалификација и стручне спреме коју поседује тужилац (за послове менаџера спорта који припада сектору „уметности, забаве и рекреације“) без одбитка износа који је тужилац остварио у спорном периоду као делегат на утакмицама износи 142.308,12 динара, а уз одбитак износа 133.308,12 динара, док обрачун зараде у варијанти према утврђеној минималној заради за спорни период, без одбитка износа који је тужилац остварио у спорном периоду као делегат на утакмицама износи 75.504,00 динара, а уз одбитак остварених износа 66.504,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба члана 154., 155. и 195. став 1. Закона о облигационим односима делимично усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на накнаду материјалне штете за период од 01.03.2016. године до 19.04.2016. године, налазећи да је узрок привремене спречености тужиоца за рад у спорном периоду последица повреде на раду код туженог дана 08.10.2015. године, без обзира што је радни однос код туженог престао 31.12.2015. године, истеком рока на који је засновао радни однос.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и тужбени захтев одбио уз закључак да почев од 01.01.2016. године, од када је тужилац у статусу незапосленог, на тужиоцу је терет доказивања чињенице да је извесно и основано могао у том периоду засновати радни однос код туженог или другог послодавца и остваривати приходе по основу рада да није дошло до повређивања, коју битну чињеницу тужилац није доказао. За одговорност туженог није довољно да је тужилац био пријављен на евиденцију Националне службе за запошљавање већ напротив да је у том периоду имао понуде за запослење и могућност остваривања прихода по основу рада према стручној спреми и способностима које поседује, али да су ти приходи изостали због привремене спречености за рад. Стога је, по оцени другостепеног суда, на основу утврђених чињеница првостепени суд погрешно применио одредбу члана 195. став 1. Закона о облигационим односима и обавезао тужену на накнаду штете.

По налажењу Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 164. Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 155 истог закона, прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као инанешење другоме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

Одредбом члана 195. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове с тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења.

За одговорност туженог у својству штетника потребно је постојање узрочне везе између радње штетника и последице у виду претрпљене штете. У конкретном случају тужилац је радни однос код туженог засновао на одређено време до 31.12.2015. године, када му је радни однос престао истеком рока на који је заснован уговор о раду. Тужени се након тога појављује у улози бившег послодавца и за одговорност туженог за материјалну штету у виду изгубљене зараде због неспособности за рад за време лечења, а након престанка радног односа, на тужиоцу је био терет доказивања постојања узрочне везе између претрпљене штете и радње штетника. Међутим, како то правилно закључује другостепени суд, тужилац није доказао постојање узрочне везе и да је због претрпљене повреде на раду био онемогућен да оствари приходе по основу рада према стручној спреми и способности коју поседује. Стога, ревизијски наводи да би тужилац наставио и по истеку рока на који је закључен уговор о раду да ради код туженог односно за неког другог послодавца, нису од утицаја на другачију одлуку, с обзиром да ови наводи нису доказани. Оспоравање чињеничног стања кроз излагање сопствених ставова у односу на одговорност туженог, не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен као неоснован, с обзиром да тражени трошкови на име састава одговора на ревизију нису били нужни за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић